

ÓDIVATÚ

Ben Estes tudta, hogy meg fog halni, és abban a tudatban sem lelt vigasztalást, hogy a munkájának köszönhetően erre minden esélye megvolt, az utóbbi évek folyamán.

A java részben feltérképezetlen kisbolygóövezetben kóborló asztrobányászok életét senki sem nevezhette édesnek, ráadásul minden számítás szerint rövidnek ígérkezett.

Na persze, mindig is fennállt a lehetőség, hogy az ember váratlanul rátalál valamire, ami aztán gazdaggá teszi őt, és igen. Estes és a társa meglepő leletre bukkantak. A világ legnagyobb meglepetésére, csakhogy nem fognak meggazdagodni belőle - mert előbb-utóbb végez velük.

A priccsén fekvő Harvey Funarelli felnyögött, mire Estes megfordult, és összerándult kínjában, mert a hirtelen mozdulattól éktelen fájdalom hasított az izmaiba. Rondán elbántak mindkettőjükkel. Maga Estes kevésbé sérült meg, mint a nálánál jóval magasabb és testesebb Funarelli, aki ráadásul közelebb volt a gyilkos hatások forrásához.

Estes komoran végigmérte a társát, és megkérdezte tőle:

- Hogy érzed magad, Harv?

- Mintha minden ízületem elszakadt volna - felelte Funarelli, és ismét nyögdecselt.

- Mi a pokol történt? Nekimentünk valaminek?

Estes kissé bicegve a priccs mellé ment, és rászólt Funarellire:

- Eszedbe ne jusson felállni!

- Ne aggódj, menni fog - felelte Funarelli -, csak nyújtsd ide a karodat! Uh... Azt hiszem, eltört egy-két bordám. Itt, ni. Szóval, Ben, mi történt?

Estes rámutatott a bal oldali főablakra, amit eléggé kicsire méreteztek, de egy kétszemélyes asztrobányáshajó ennél jobbal nem szolgálhatott. Felsegítette a társát, és egymást támogatva közelebb vánszorogtak az ablakhoz, végül mindketten kinéztek rajta.

Odakint természetesen milliányi csillag ragyogott, de mert mindketten tapasztalt űrutazók voltak, az agyuk automatikusan nem vette figyelembe a fényes pontokat

- elvégre állandóan ott pislákolnak a hajó körül. A közelben viszont különféle méretű szürke kőtömbök egész raja lebegett. Nagyon lassan mozogtak az űrhajóhoz viszonyítva, amitől egy lusta méhrajra emlékeztettek.

- Még sosem láttam ehhez foghatót - jegyezte meg csodálkozva Funarelli. - Ezek meg mit keresnek itt?

- Ha minden igaz - válaszolta Estes -, akkor egy darabokra tört kisbolygó maradványait látjuk. Erős a gyanúm, hogy akörül keringenek, ami szétzúzta őket, és ami minket is szétzúzott.

- Micsoda? - dünnyögte Funarelli, és a szemét meresztgetve, értetlenül kémlelte a sötétséget.

- Ott! - mondta Estes, és kimutatott az ablakon. A jelzett irányban halvány fény villant, de éppen csak egy századmásodpercre.

- Nem látok semmit - közölte a fejét csóválva Funarelli.

- Nem is szabadna látnod - felelte Estes -, ugyanis az ott egy fekete lyuk.

A válasz hallatán Funarelli rövidre nyírt haja felmeredt, míg kidülledő, sötét szeme ijedten pásztázott jobbra-balra.

- Te meg... megőrültél... - hebegte a megtermett asztrobányász.

- Szó sincs róla - válaszolta higgadtan Estes. - A fekete lyukak a legkülönbélebb méreteken léteznek. Ezt állítják a csillagászok. Ennek a tömege kábé akkora lehet, mint egy nagyobb aszteroidaé, és mi körülötte keringünk. Hogyan történhetett volna másképp? Hogyan foghatott volna be minket valami, amit nem látunk?

- A jelentésekben nem szerepel semmiféle...

- Tudom - vágott közbe Estes és nem csoda, hogy nincs benne a jelentésekben. Miért is lenne? Láthatatlan. A tömege pedig... hoppá, itt a Nap! - A hajó lassú forgása révén a fényes korong felbukkant az oldalsó ablakban, mire annak üvege automatikusan sötétre polarizálódott, hogy kiszűrje a káros sugarakat.

- Egyébként meg - folytatta Estes - még senki sem találkozott fekete lyukkal, szerte az egész

Univerzumban. Mi fedeztük fel az elsőt. Csak éppen nem fogunk elég sokáig élni ahhoz, hogy bezsebeljük a pénzt és a dicsőséget.

- Még most sem értem, hogy mi történt - jelentette ki komoran Funarelli.

- Túl közel kerültünk hozzá, és az árapályhatás szétzúzott minket.

- Árapályhatás? Miről beszélsz?

- Nem vagyok csillagász - válaszolta Estes -, de valamennyit azért értek hozzá. Arról van szó, hogy még ha nem is nagy egy fekete lyuk gravitációs ereje, ha közeledsz hozzá, a vonzása egyre erősebb lesz. Ahogy csökken a távolság, a gravitáció olyan gyors ütemben növekszik, hogy egy tárgy közelebbi végére sokkal nagyobb vonzerő hat, mint a távolabbi végére. Így aztán a tárgy megnyúlik. Minél nagyobb a tárgy, annál rosszabb a hatás. Ezért szakadtak szét az izmaid. Örülünk, hogy a csontjaid nem törtek el.

- Hát ebben korántsem vagyok biztos - felelte fintorogva Funarelli. - Mi történt még?

- Az üzemanyagtartályaink megsemmisültek. És itt ragadtunk, ezen a keringési pályán - sorolta Estes. - Szerencsések vagyunk, hogy a lyuktól viszonylag messze kötöttünk ki, és hogy a pályánk kör alakú, mert így legalább az árapályhatás nem ér el minket. Ha ovális pályára álltunk volna, akkor sokkal közelebb repülnénk el a lyuk mellett... már nem lennénk életben.

- Tudunk üzenetet küldeni?

- Egy szót sem - válaszolta Estes -, az adóvevő kész van.

- Nem lehet helyrehozni?

- Nem vagyok elektroműszerész, de még ha az lennék is... nem, a rádió javíthatatlan.

- Az alkatrészeiből talán összeüthetnénk egy szükség-adóvevőt - vetette fel Funarelli.

Estes szomorúan csóváltgatta a fejét.

- Hidd el, nem tehetünk semmit. Csak várunk... aztán meghalunk. Igazából nem is ez zavar.

- Engem viszont nagyon zavar - dünnyögte Funarelli, azzal leroskadt a priccére, és a két tenyerébe temette az arcát.

- Nos, a tabletták még megvannak - felelte halkán Estes. - Gyors és fájdalommentes halál. Ami igazán lesújt az az, hogy nem értesíthetünk másokat... arról. -

Ismét kimutatott az oldalsó ablakon, amely most, hogy a Nap másutt járt, teljesen átlátszóvá tisztult.

- A fekete lyukról?

- Igen, ugyanis borzasztóan veszélyes - válaszolta Estes. - Úgy tűnik, orbitális pályán kering a Nap körül, de ki tudja megítélni, hogy ez a pálya mennyire stabil? Még ha az is, a lyuk idővel egyre nagyobb lesz.

- Gondolom, benyel egy csomó anyagot...

- Az biztos. Mindent, amivel találkozik. Állandóan kozmikus porszemcsék zuhannak bele, közben energiát adnak le. Ez okozza azokat az apró villanásokat. A lyuk folyamatosan elnyeli az útjába akadó anyagot, és a nagyobb darabok esetében mindenféle sugárzások szabadulnak el, egészen a röntgensugarakig. És minél kövérebbre hízik a lyuk, annál nagyobb távolságból vonzza majd magához az anyagot.

Néhány pillanatra mindkét férfi a kinti feketeséget fürkészte, aztán Estes tovább magyarázott:

- Most még talán kezelhető a probléma. Mondjuk, ha a NASA idevontat egy nagyobb aszteroidát, és a megfelelő irányban elrepíti a lyuk mellett, akkor a kettő között kölcsönösen fellépő gravitációs erő letéríti a lyukat a jelenlegi pályájáról, és másikra állítja. Ha ügyesen csinálják, némi további manőverezéssel és gyorsítással elérhetik, hogy az új pálya kifelé vezessen a Naprendszerből.

- Gondolod, hogy kezdetben nagyon kicsi volt? - kérdezte Funarelli

- Igen, talán mikrolyukként kezdte, az ősrobbanás perceiben, amikor megszületett a világegyetem. Talán évmilliárdok óta növekszik, és ha ez így megy tovább, valószínűleg kezelhetetlenné válik. Végül a Naprendszer sírja lesz...

- Eddig világos, de vajon miért nem találták meg? - kérdezte a homlokát ráncolva Funarelli.

- Mert senki sem kereste. Ki a fene számítana egy fekete lyukra a kisbolygóövezetben? Nem bocsát ki annyi sugárzást, hogy látható legyen, és nincs elég tömege ahhoz, hogy észre lehessen venni. Ahhoz, hogy rátalálj, bele kell rohanni, ahogyan mi is tettük.

- Biztos vagy abban, Ben, hogy nem tudunk kapcsolatba lépni másokkal? ... Milyen messze vagyunk a Vestától? Onnan néhány nap alatt ideérhetne egy hajó. Ott működik az aszteroidaövezet legnagyobb bázisa.

Estes a fejét rázva válaszolt:

- Fogalmam sincs, hogy pillanatnyilag hol van a Vesta. A számítógépünk is tönkrement.

- Te jó Isten - sóhajtott Funarelli -, mi az, ami nem ment tönkre?

- A levegőellátás még működik - felelte Estes. - A víztisztító rendszer is üzemel. Böven van energiánk és ennivalónk. Két hétig biztosan kihúzzuk, talán egy kicsivel tovább is.

Mindketten a gondolataikba merültek, és nyomasztó csend telepedett rájuk.

- Figyelj ide! - mondta végül Funarelli. - Még ha nem is tudjuk pontosan, hogy hol jár a Vesta, azt tudjuk, hogy alig néhány millió kilométerre van tőlünk. Ha el tudnánk juttatni nekik valamilyen - bármilyen - jelzést, ideküldhetnének egy robothajót. Egy hét alatt ideérne.

- Hát igen, egy robothajót - dűnnyögte Estes. Az csakugyan könnyű lett volna. A személyzet nélkül repülő robothajók károsodás nélkül elviselték azt a gyorsulást, amit az emberi test nem bírt volna ki. Így aztán harmadannyi idő alatt tehettek meg egy adott hosszúságú utat, mint az eleven embereket szállító egységek.

Funarelli a szemét lehunyva és a fogait csikorgatva küzdött a testét emésztő fájdalommal, aztán megszólalt:

- Ne nézd le a robothajókat! Ha idejön az egyik, hozhat nekünk készleteket, és az alkatrészeiből összerakhatunk egy adóvevőt. Kitartanánk, amíg megérkeznek a valódi megmentők...

- Nem nézem le a robothajókat - felelte Estes, és fáradtan leült a saját priccse-re. - Csak az járt a fejemben, hogy ha megfeszülünk, sem küldhetünk üzenetet. Lehetetlen. Még ordítani is felesleges. A vákuumban nem terjed a hang.

- Nem hiszem el, hogy nem tudsz kieszelni valamit - jelentette ki konokul Funarelli. - Az életünk függ tőle.

- Talán az egész emberiség függ tőle, de akkor sem tudok kiagyalni semmit. Mi lenne, ha te találnál ki valamit?

Funarelli halkán morgolódott, a szája meg-megrebbent. Aztán megmarkolta az ágya fölé épített kapaszkodót, függőleges helyzetbe húzta magát, és megjegyezte:

- Egyvalami eszembe jutott. Mi lenne, ha kikapcsolnánk a gravitációs hajtóműveket? Takarékoskodnánk az energiával, és megkímélnénk az izmainkat az erőlködéstől.

- Látod, ez egy jó ötlet - válaszolta Estes, azzal felállt, odalépett a műszerfalhoz, és kikapcsolta a mesterséges gravitációt.

Funarelli megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, hogy a teste fellebeg a padlóról, majd megkérdezte:

- Azok a barmok miért nem találták meg ezt a nyavalyás fekete lyukat?

- Úgy érted, úgy, ahogyan mi? Tudniillik másképp nem megy. Amíg nem csinál elég nagy zűrt, nem lehet észrevenni.

- Huh, még most is fáj, pedig nem kell megküzdeni a gravitációval - mondta Funarelli. - Hát, ha ez így megy tovább, kevésbé fogom sajnálni, ha eljön a perc, amikor bevesszük a tablettát... És nem tudnánk rávenni a fekete lyukat, hogy csináljon valami feltűnőt?

- Ha azok a kődarabok rászánnák magukat - felelte komoran Estes -, hogy fejest ugorjanak a lyukba, jókora röntgenkitöréseket idéznének elő.

- Amit észlelnének a Vestán?

- Ezt azért kétlem - felelte a fejét ingatva Estes. - Nem keresnek efféle jelenségeket. A Földön viszont biztosan észlelnék. Néhány űrállomás személyzete folyamatosan figyel az űrt. Többek között a sugárzásokban beállt változásokra vadásznak. Meglepően apró kitöréseket is elcsípnék.

- Rendben, Ben, én azt sem bánom, ha a földiek figyelnek fel. Majd értesítik a Vesta-bázis személyzetét, hogy járjanak utána. A röntgensugaraknak tizenöt perc kell, hogy eljussanak a Földre, aztán a rádióhullámoknak még tizenöt, hogy elérjék a Vestát.

- Eddig rendben is van, csak hogy mi történik a kettő között eltelő időben? - vetette fel rosszkedvűen Estes. - A műszerek ugyan automatikusan rögzítik, hogy röntgensugarak érkeztek ilyen és ilyen irányból, de ki tudná megítélni, hogy pontosan honnan érkeztek? Származhatnak akár

egy távoli galaxisból is, amelyik történetesen abba a bizonyos irányba esik. Néhány technikus biztosan észreveszi a kiugró értéket, és egy darabig figyel majd, hogy történik-e hasonló kitörés ugyanazon a helyen, de aztán, ha a jelenség nem ismétlődik meg, jelentéktelennek ítélik, és szépen elfelejtik az egészet. Amúgy meg, ne számíts ilyesmire, Harv! Amikor a fekete lyuk árapályhatása szétörte a kisbolygót, minden bizonnyal rengeteg röntgen-sugárzás szabadult fel, de az talán több ezer évvel ezelőtt történt, amikor még senki sem figyelt. És azok a törmelékdarabok, amelyeket látunk, nyilvánvalóan stabil pályán keringenek.

- Ha működnének a hajtóműveink...

- Hadd találgassak! - vágott közbe Estes. - Belelphetnénk a hajót a fekete lyukba. A halálunk árán küldenénk üzenetet. Csakhogy azzal sem mennénk semmire. Igaz, jó nagy kitörést idéznénk elő, de annak a helyét sem lehetne bemérni.

- Én nem erre gondoltam - válaszolta kissé sértődötten Funarelli. - Hidd el, a legkevésbé sem vágyom arra, hogy hősi halott legyek. Az jár a fejemben, hogy három hajtóművünk van. Ha ezeket hozzáerősítenénk egy-egy nagyobb sziklatömbhöz, és beleküldenénk őket a lyukba, akkor három röntgenkitörést kapnánk. És ha ezt pontosan egy-egy nap eltéréssel csinálnánk, akkor a földiek azt látnák, hogy a forrás mozog a csillagokhoz képest. Az már azért érdekes lenne, nem igaz? Azonnal felfigyelnének, nem igaz?

- Talán igen, de az is lehet, hogy nem - válaszolta a vállát vonogatva Estes. - Amúgy meg nincs miről beszélni, mert a hajtóműveink üzemképtelenek. És akkor sem tudnánk a törmelékdarabokhoz erősíteni őket, ha... - Estes a mondat közepén elhallgatott, majd az előzőnél sokkal mélyebb hangon szólalt meg: - Vajon mi a helyzet az űrruháinkkal?

- A beépített rádiók! - kurjantotta szempillantás alatt fellelkesülve Funarelli.

- Ne örülj meg, azoknak a hatósugara alig néhány kilométer! - torkolta le a társát Estes, majd így folytatta: - Nem, én valami másra gondolok. Arra, hogy tesztek egy sétat odakint... - Kinyitotta az űrruhák tárolófülkéjének ajtaját, és rövid szemlélődés után megjegyezte: - így ránézésre semmi bajuk.

- Miért akarsz kimenni? - érdeklődött Funarelli.

- Hajtóműveink ugyan nincsenek, de izomerőnk még maradt valamennyi - válaszolta Estes -, legalábbis nekem. Gondolod, hogy képes lennél elhajítani egy követ?

Funarelli hátralendítette a kezét, hogy dobó mozdulatot tegyen, de nyomban abba is hagyta, és a fájdalomtól halkán sziszegve válaszolt:

- Képes lennék beleugrani a Napba...?

- Én viszont kimegyek, és kipróbálok valamit - jelentette ki Estes. - Úgy tűnik, az űrruhák sértetlenek. Talán bele tudok dobni valamit a lyukba... remélem, a zsilip még működik...

- Nem kéne takarékoskodnunk a levegővel? - aggodalmaskodott Funarelli.

- Két hét múlva olyan mindegy lesz... - válaszolta lemondóan legyintve Estes.

Az asztrobányászok néha rákényszerültek arra, hogy kilépjenek a hajójukból - vagy azért, hogy elvégezzenek egy-két kisebb javítást, vagy pedig, hogy bevigyenek valamit, amit a közelben találtak. Az űrsétát általában izgalmas és kellemes időtöltésnek tartották. Mindenesetre némi változatosságot csempészett amúgy szürke, unalmas életükbe.

Estes ezúttal nem érzett semmiféle izgalmat, cserébe roppant nyugtalanság uralkodott el rajta. Az ötlete olyan átkozottul primitív volt, hogy szégyellte magát, amiért egyáltalán eszébe jutott. Már az is eléggé lesújtotta, hogy hamarosan meg fog halni, de még rosszabbul érintette, hogy ostoba bolondként fog meghalni...

Fekete üresség vette körül, a messzeségben ott pislákolnak a már ezerszer látott csillagok. Most viszont a távoli, apró Nap tompa fénye több száz kisebb-nagyobb kődarabot világított meg, amelyek egykoron egy kisbolygó részei lehettek, de most már kisebbfajta gyűrűt formáltak a fekete lyuk körül - azokhoz hasonlatosak, amelyek a Szaturnusz ölelték körül. A kövek mozdulatlanok tünnek, mivel a sebességük megegyezett a hajóéval.

Estes felmérte a csillagok látszólagos mozgását, és tudta, hogy a hajó és a sziklák ehhez képest ellenkező irányban keringenek. Úgy számította, hogy ha elhajít egy követ a csillagok látszólagos mozgásának irányába, azzal csökkenti a kő és a fekete lyuk egymáshoz viszonyított sebességét.

Amennyiben ez a sebesség a kelletténél jobban vagy a kelletténél kevésbé csökken, úgy a kő lepattan a fekete lyukról, és visszatér oda, ahonnan elindult. Ha viszont pontosan a kellő lassulás áll elő, akkor elég közel kerül a fekete lyukhoz ahhoz, hogy az árapályhatás porrá zúzza. Ekkor az összeütköző porszemcsék tovább lassítják egymást, belezuhanak a lyukba - és ezzel röntgensugarakat szabadítanak el.

Estes tantálacélból szőtt bányászhalója segítségével fogta be a köveket, elsősorban ökölméretű darabokra vadászott. Hálás volt a Sorsnak, amiért ő már egy modern, teljesen szabad mozgást engedő űrruhát viselt, és nem pedig egy olyan merev és súlyos koporsót, mint amilyent az első asztronauták hordtak, amikor több mint egy évszázaddal ezelőtt a Holdra léptek.

Miután elegendő követ gyűjtött, elhajtotta az egyiket, majd a tekintetével sokáig nyomon követte, mialatt a gyenge napfényben hol felvillanva, hol elsötétülve repült a lyuk felé. Miután végképp eltűnt a szeme elől, várt egy darabig, de semmi sem történt. Nem tudta megítélni, hogy a kő mennyi idő alatt zuhant bele a fekete lyukba

- ha belezuhant egyáltalán -, mindenesetre hatszázig számolt magában, aztán megint dobott.

Szabályos időközönként újabb és újabb köveket hajított a veszedelmes űrobjektum felé. Szinte természetellenes türelemmel kereste a halál alternatíváját, és végül megvillant valami arrafelé, amerre a fekete lyukat sejtette. Látható fényt észlelt, és tudta, hogy azonkívül nagy energiájú sugárzás is felszabadult - ha más nem is, mérhető szintű röntgensugárzás bizonyosan.

Egy időre abba kellett hagynia, hogy begyűjtsön egy újabb rakás követ, aztán felmérte a távolságot, és betájolta magát. Ekkor már szinte minden egyes dobása célba talált. Úgy helyezkedett, hogy közvetlenül a hajó középtájéka felett lássa a felvillanásokat - vagyis az általuk halványan kirajzolt fekete lyukat. Miután a hajó körülötte körözött, és közben lassan forgott a függőleges tengelye mentén, közel s távol ez volt az egyetlen viszony, ami nem, vagy éppen csak egy kicsit változott.

Estes a próba kedvéért öt-hat dobásnál kevésbé pontosan célzott, mégis elért néhány találatot. Úgy sejtette, hogy a fekete lyuk nagyobb annál, mint amekkorának eddig gondolta, aminek következtében nagyobb távolságról is képes magához rántani a prédáját. Ettől ugyan még veszélyesebbé vált, cserébe viszont a kettejük megmenekülésének esélyei is megnöttek.

Visszaküzdötte magát a zsiliphez, és bemászott a hajóba. Halálosan kimerült, és a jobb válla éktelenül fájt.

Funarelli lesegítette Estes-ről az űrruhát, közben csendesen megjegyezte:

- Ez valami örület... köveket hajigálsz egy fekete lyukba...

- Igen, és csak remélni tudom - felelte nagyokat bólogatva Estes -, hogy az űrruhám megfogta a röntgensugarakat. Ellenkező esetben hamar belehalok a sugárfertőzésbe...

- De ezt aztán biztos meglátják a földiek, nem igaz? - vetette fel Funarelli, és reménykedő mosolyra húzta a száját.

- Teljesen biztos - válaszolta Estes de vajon felkelti az érdeklődésüket? A műszerek észlelni fogják, és a jelek láttán a technikusok bizonyára elgondolkodnak majd. De mi fogja rábírní őket arra, hogy utánajárjanak a dolognak? Ki kell találnom valamit, amire felkapják a fejüket, de előbb muszáj pihennem egy kicsit.

Egy órával később magára öltötte a másik űrruhát. Nem pazarolhatott időt arra, hogy megvárja, amíg a napelemek feltöltik az elsőt. Búcsúképpen odaintett Funarellinek, és halkán megjegyezte:

- Remélem, nem jöttem ki a formámból...

Néhány perccel később ismét az űrben sodródott, és hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a fekete lyuk még a meglehetősen nagy sebesség- és irányszóródással közeledő köveket is magához húzza.

Estes annyi követ gyűjtött össze, amennyivel elbírt, és gondosan belerakta őket a hajó burkolatának egyik mélyedésébe. Nem maradtak ott, de rendkívül lassan sodródtak odébb, és mire visszatért egy újabb szállítmánnyal, az elsőnek útnak induló törmelékdarabok legfeljebb olyan messzire jutottak, mint a golyók a biliárdasztalon.

Sorban elhajtotta a köveket, előbb eléggé idegesen, de néhány perc alatt megjött az önbizalma. A fekete lyuk felvillant... és felvillant... és megint felvillant...

Rövidesen az a nyugtalanító benyomása támadt, hogy mind könnyebben találja el a célpontot, és

hogy a fekete lyuk eszelős ütemben növekszik, és hamarosan eléri őt, és beszippantja abba a telhetetlen bendőjébe...

Mindez persze csak a képzeletében játszódott le. Végül elfogytak a kövei, és úgy kimerült, hogy alig tudta mozgatni a kezét. Úgy érezte, hogy már órák óta lebeg az éjfélete semmiben.

Miután visszatért a hajóba, és a társa eléje állva leemelte a fejéről a sisakját, vett egy mély lélegzetet, és kijelentette:

- Ennyi volt. Ennél többet nem tehetek.

- Rengeteg villanást láttam - válaszolta elismerő hangszíjjal Funarelli.

- Igen, és ezeket biztosan észlelni fogják - válaszolta bizakodva Estes. - Most már csak várunk kell. El fognak jönni.

Funarelli - amennyire szétszakadt izmai engedték - segített a társának megszabadulni az úrruha többi részétől, aztán hangosan nyögve felegyenesedett, és hevesen zihálva megkérdezte:

- Figyelj csak, Ben... tényleg... hiszel abban, hogy... hogy eljönnek?

- Hiszem, hogy eljönnek - felelte Estes olyan elszántan, mintha a puszták akaraterével kikényszeríthette volna az eseményt. - Szilárdan hiszem, hogy kénytelenek lesznek eljönni.

- Ezt mire alapozod? - kérdezte meghökkenve Funarelli, és az arcáról lerítt, hogy nagyon szeretne belekapaszkodni az utolsó szalmaszálba, de nincs hozzá bátorsága.

- Mert az imént odakint nem egyszerűen köveket hajigáltam - válaszolta Estes hanem kommunikáltam. Te és én mostantól nem csupán az elsők vagyunk, akik találkoztunk egy fekete lyukkal, hanem az elsők, akik üzenetküldésre használták. Mi használtuk első ízben a távoli jövő tökéletes kommunikációs rendszerét, amellyel üzeneteket lehet továbbítani egyik csillagtól a másikig, egyik galaxisból a másikba, és ami egyben tökéletes energiaforrás is... - A felindultságtól zihálva magyarázott, sőt egy kissé örültnek tűnt.

- Miről beszélsz, Ben? - hördült fel Funarelli.

- Egy bizonyos ritmust követve dobtam el a köveket, Harv - felelte diadalittasan Estes. - És a röntgenkitörések is ritmikusan követték egymást. A fekete lyuk villan t- villant-villant... villant... villant... villant... és így tovább.

- És?

- Eléggé ódivatú, tudom - folytatta a vállát vonogatva Estes. - Ódivatú, de erre a dologra mindenki emlékszik, aki hallott vagy olvasott arról a korról, amikor az emberek még kábelekkben futó elektromos árammal kommunikáltak.

- Arra az izére gondolsz, na... a fotográf... nem, fonográf...

- A telegráfra, Harv - szólt közbe Estes, mielőtt a társa tovább találgatott volna.

- A földi állomások műszerei biztosan rögzítették a felvillanásokat, és mihelyt ránéz valaki a felvételekre, elszabadul a pokol. Nem csupán arról lesz szó, hogy felfedeztek egy új röntgenforrást; nem is csak arról, hogy a forrás lassan mozog a csillagokhoz képest, ami azt jelenti, hogy a Naprendszerben van. Azt fogják tapasztalni, hogy a röntgenforrás hol kitör, hol elesenededik, és ezzel jeleket ad, még hozzá SOS-jeleket. És ha egy röntgenforrás segítségért kiabál, fogadhatsz rá, hogy eljönnek, amilyen gyorsan csak tudnak... már csak... azért is... hogy... lássák...

Estes beszéd közben lassan lehunyta a szemét, és egyszerűen elaludt.

...és öt nappal később megérkezett egy robothajó...